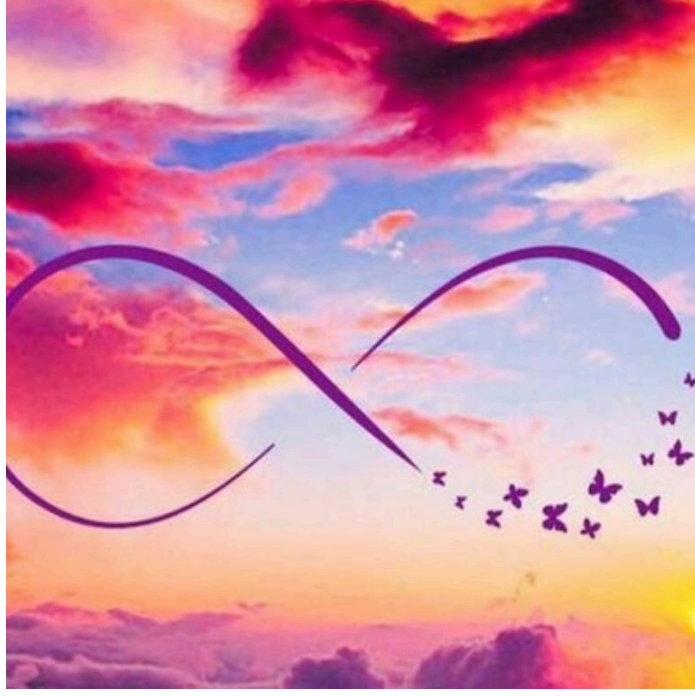

Bir Simya ki Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Nisan 2023

Hangi rengin utkusuydu sığındığın aşk meclisinde saklı güzellikler hulasası sevginin kat izinde hayallerin.
Bir düş ambarıdır içine düştüğüm sezilerin rakımda salınan kalp gözüm.

Ah, ben...

Beylik minvali ömrün sözcüklerse dipsiz kuyudan bir bir firar eden adeta bir esinti yoldaşım olan askıntı
hüznün kurbanı ve yandığım kadar da var olurken yüce dağlar.

Aşkım ben aşikâr aş erdiğim mutluluk tepelediğim kadar yalnızlığı miski amber kokan fısıltılar.

Dağlar kızı Reyhan'ım ve babasının göz bebeği aşkla yıkanan varlığımdan tek tek damlayan gözyaşım.

Aşkım ben aşka âşık ve yüce Rabbim tapındığım ulu varlık.

Göğün minvalinde sektim bir bir.

Heceledim aşkı ikiletmeden sevdayı hicrinde sözcüklerin kaybolduğum bazen.

Bazımdır şiir bocaladığım hayatta.

Mealimdir heceler kardığım kadar yalnızlığı mübalağa etmeden sevdiğim kadar yağın beyazında
saklı bir sihrim ben belki de.

Meylettiğimdir rüzgâr ve gece.

Koynumda büyüttüğüm her kelime bazen atlastan bir yorgan nankör nidaların teftişi ve teşrifi
yağmalanmış ruhumda yatıya kalan yorgun nidalar öncemde fısıltı anımda saklı her biri yarınlar kök
saldığım bazense içine düştüğüm yenilgi.

Nazarında hayatın.

Nezinde sevdanın.

Nakşı şiirin ve na'şım ve dinmez nazım niyazım.

Beyhude bir yakarış belki de benimki en çok da severken bonkör olduğum kadar zar tutan aşkadır feryadım.

Fevri bir hikâye değilim ben ve sıradan olmayan asla sıra dışı bir coşku ve neşedir eşlik eden ansızın da soluveren çiçekten bozma değil içimdeki cennet bazen karanlık bir dehliz adımladığım satırların yığılı kaldığı.

Mihenk taşımsa şiir.

Nirengisi ömrün nazımda yiten bir özlem gibi yüreğimi kardığım ve yandığım sahi çok mu belli?

Beylik bir nazdır sezilerimden düşen imgeler ve işte ansızın çatlayan sabır taşım ve üstümdeki mintan bazen kekelediğim bazen hayatın kakaladığı bense aşkla gagalarken ruhumun ambarında saklı bunca gizi kim bilir kimin/neyin uğruna.

Fetva verense hayat fidanlar solan ansızın.

Firar ettiğimse yürek yataklık yapan özleme koptuğum kendimden kopacak kıyametin habercisi sevdiğim saydığım kadar yürekte.

Nazenin bir coğrafyadır yürek.

Nüktedandır ruhum sıza kaldığım gecenin bağrında kayan bir yıldızım.

Kayıpların minvalinde ayıp addedilmesin yazdıklarım aykırı bazen aşına olduğum dünümde saklı gizem ve anne dualarıyla ayakta kaldığıma hamt ederken.

İnisiyatif kullanansa kalem.

İdraki zor bazen.

Tebessüm ehli bir gezegen bilmişim ben cihanı ve tahakkuk eden vergisi yalnızlığın faizi ise şiirlerle ödediğim kayıp ve sıradan değilim arzı endam ettiğim kadar günde sıra dışı bir coşku ve hasretle evreni tavaf edenim bazen tarafsız kalsam bile Araf'ta kaldığım kadar bir ayağım çukurda olmasa bile içine düşülesi bir kuyunun sarnıcında salınan leyli bir sözcüğüm.

Latif olanım.

Latife yapanım.

Lüzum görüldüğü üzere seven ve kabımdan taşanım.

Sancılı gün doğumu izini sürdüğüm...

Sanrı yüklü değil dünyam omzumda taşıdığım haşmetli bir rüzgâr gücüme güç katan bazense sessizlik beni ve gücümü çalan.

Seyyah ruhumdaki siyam ikizi gölgeler köklediğim aşkın karekökünde büyüyen imgeler ve solumdan başlayıp varamadığım sağım ve solumda saklı hüsrani evrene yaydığım.

Emir eriyim kalemin.

Emre amade düşlerim.

Emsalsiz esen rüzgârım en çok da içime ters estiğim.

Şafağı atan geceden.

Zindan bildiğim sessizlikten.

Tarumar edilmişken yüreğim taşkınlara sebebiyet veren hüsrani ve tutuk dilimli tükendiğim kadar acılarım beslediğim...

Bir şölendir yazdığım her şiir.

Bir şelaledir yüreğim.

Bir simya ki aşk sindiğim.

Bir sihir ki kalem sihrine yenik düştüğüm bilinmezini beni çağırdığı anbean.

Gönül kubbem ve de hutbem siması yabancı bir rüzgâr bazen üşüten lakin aşkın çağıladığı bir lahzadır sığındığım ve kalp gözüme sadık nazlı bir yıldızım ansızın solabildiğim ve kaydığım evrenin güftesine taliptir iç sesim.

Bir renksem ihtişamlı.

Bir rakımsam ulaşılmaz.

Bir şölen belki düğün belki ölüm aralıksız örselendiğim.

Hazanla iç içe geçen baharın eşlik ettiği günüm ve gecem en çok da benim beni benden çalan tek düşman iken kendime, kayrasında sızdığım sözcüklerden arda kalansa bir methiye dizdiğim satırlarda bazen sarmalında bilinmezini aşkla eriyen bir buzul ve aşkla arşı alaya çıkan hüznün kesif sessizliğinde varsın defalarca bozguna uğrayayım ve de yol yakırken döneyim kendime bir semazen gibi uçuşan eteklerimden dökülen her kelime ise olsun armağanım kendime ne de olsa:

Kendim ettim kendim buldum.

Bulmadıklarımı dahi kendimden bildim ve nihayetinde buldum kendimi vardığım kadar hidayete varamadığım bunca imkânsızlığın sarmalında yağdığım kadar yağdırdım da hasreti ve yalnızlığı yağmalanmış benliğimden arda kalanlarla da devam ederken yaşamaya eşlik eden umutla...